

Ένας

δόκιμος μοναχός στο μοναστήρι τού Αγίου Παντελεήμονος συνήθισε να προσεύχεται αδιαλείπτως να του συγχωρέσει ο Θεός τις αμαρτίες.

Κι άρχισε να συλλογίζεται για την Ουράνια Βασιλεία και σκεφτόταν: «εγώ ίσως θα σωθώ αν παρακαλώ θερμά τον Θεό να συγχωρέσει τις αμαρτίες μου, αν όμως δεν δω στον Παράδεισο τους γονείς μου τότε θα στενοχωριέμαι γι αυτούς γιατί τούς αγαπώ.

Ποια χαρά λοιπόν μπορώ να έχω στον παράδεισο αν θα στενοχωριέμαι για τους αγαπημένους μου που θα βρίσκονται ίσως στον Άδη;»

Αυτός ο αμαρτωλός υποτακτικός σκεφτόταν για την Βασιλεία τού Θεού «όπως στη γη αν απουσιάζουν οι γονείς ή οι συγγενείς, δεν υπάρχει γιορτή χαρμόσυνη, έτσι και στον παράδεισο θα στενοχωρούμαι αν δεν βλέπω τους αγαπημένους μου συγγενείς»

Έτσι σκεφτόταν για έξι μήνες. Και να , μια μέρα την ώρα του εσπερινού ο υποτακτικός εκείνος κύτταξε την εικόνα του Σωτήρα και είπε την προσευχή «Κύριε Ιησού Χριστε , ελέησον με τον αμαρτωλόν» και βλέπει πως η εικόνα έγινε ο ζωντανός Σωτήρας και γέμισε η ψυχή και το σώμα του υποτακτικού από άφατη γλυκύτητα, κι η ψυχή του γνώρισε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό και πως ο Κύριος έχει άρρητο κάλλος και κατάλαβε η ψυχή πως όταν είναι γεμάτη από τη Θεία αγάπη, δεν μπορεί να θυμάται τίποτε άλλο, κι από τότε καίγεται η ψυχή του από την φλόγα τής αγάπης για τον Κύριο.

(*αρχιμανδρίτου Σωφρονίου, ο γέροντας Σιλουανός , έκδοση δεύτερη, μτφ απο τα ρωσικά, 1978, σελ 497)*

Πηγή: misha.pblogs.gr